

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2017. szeptember

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő, péntek 9-12 óra, kedd 14-17óra, csütörtök 15-18 óra

Hűség és felelősség – ami a sáfároktól (presbiterektől) elsősorban megkívánatik

Ajánlott bibliai olvasmány:

Mt 25:14-30

A presbiterválasztásra készülve sok tanítást, útmutatást olvashatunk egyházunk különböző médiumaiban arról, mit kell megfontolnia Isten előtt a tisztújításra készülő gyülekezeteknek és a presbiter-jelöléseket elfogadó testvéreknek. Gyülekezetünkben is több

igehirdetés elhangzott a „LÉNYEGES LÁTNI, HOGY TISZTÚJÍTÁSSAL ÖSSZEFÜGGÉSBEN (Mi az Egyház?; Mi az Egyház célja?; A Szentlélek által gondviselővé

tett presbiter a gyülekezetben), illetve immár egy éve jelennek meg tematikus írások, tanulmányok e lap hasábjain is.

Most a táalentumok példázata által hadd tanítson bennünket Isten az Ő igéjén keresztül arra, ami a világunkban egyre inkább elfogyóban van, de Istennél nagyon lényeges: a felelősségre és a hűségre, különös tekintettel a presbiteri tisztségre és a szolgálatokra nézve.

Amikor a táalentumok példázatának magyarázatát kapom feladatul, szükségesnek tartom az elején röviden tisztázni, hogy a megszokott értelmezéssel ellentétben a táalentum bibliai értelemben nem tehetség/képesség! A példázat szerint a gazda szétosztotta a vagyonát szolgálai között: kinek-kinek a képessé-

gei szerint adott belőle. Tehát a táalentum nem képesség, hanem a képességek szerint részesült a vagyonból minden szolgálga (a táalentum pénz, főleg arany mérésére szolgáló súlymérték, kb. 40 kg). A fő üzenet: Isten teremtett minket, Ő adott képességeket, és Ő tudja, milyen feladatra, szolgálatra vagyunk képesek: kérdés, hogy felismerjük-e azokat és hűségesek, felelősek vagyunk-e ezekben? Lényeges látni, hogy a szolgálat Istentől származik és csak az Ő elhívásából eredhet. Probléma, ha valaki túl sokat vállal, az pedig talán még

nagyobb, ha húzódozik tőle. Sokszor említésre került, újra szeretném hangsúlyozni, hogy az egyházban nem sokat szolgáló

emberek kicsiny csoportjára van szükség, hanem sok hűséges szolgálattevőre, akik nincsenek túlterhelve.

Ha van már feladatom, szolgálatom az Úrtól, a sokkal nehezebb, komolyabb kérdés: hűséges vagyok-e benne?

A példázatban a gazda három szolgálga között osztotta meg vagyonát. Az első kettő, mikor megkapta a feladatot, a szolgálatot, azonnal dolgozni kezdett vele. Lehet, hogy sosem csináltak még ilyet, talán kérdeztek másokat, tanácsot kértek, mit kellene tenni ennyi pénzzel, hogyan járhatnak kedvében uruknak, gazdájuknak. – A harmadik szolgálga viszont a feltétlenül szükséges minimumra törekedett. Annyit tett, amivel kipipálhatja a szolgálat látszatát. Elásta a kincset

és amikor számon kérték, mutathatta: megvan! Talán elmondta, hogy egy hé-
tig kereste a megfelelő helyet, ahol biz-
tosan nem talál rá majd senki a pénzre,
aztán napokig ásta a gödröt éjszakán-
ként, hogy ne legyen szemtanú stb. El
lehet adni a pótcelekvést, gondolta.
A gazda azonban nagyon jól ismerte a
szolgáját, és tudta róla hogy talán nem
sokra képes, de ennél többre! Meg sem
próbált többre jutni, Ura kedvében járni.
A biztos és szükséges minimumra töre-
kedett. A verést, a számonkérést akarta
csak elkerülni, de nem kért segítséget,
tanácsot, semmilyen erőfeszítést nem
tett. – Ennek pedig büntetés a követke-
zménye.

Talán túlzásnak tűnik, hogy büntetést
kap a nem hűséges szolga, azonban
tudjuk, hogy a világi életben is hamar
elveszíti a munkahelyét az, aki egy ko-
moly cégnél így áll a munkájához. A
példázat viszont Istenről és rólunk szól.
Isten pedig a legjobbat adja mindig ne-
künk. A legtöbbit áldozta értük Fiában,
Krisztusban. Aki ezt az áldozatot ennyi-
re becsüli, hogy csak éppen letudni akar
mindent, az nem érti, mennyire szere-
ti őt Isten. Az ilyen ember valójában
nem az Övé, csak színleg. Mert a hívő,
megváltott ember tudatában van annak,
hogy soha nem lesz képes meghálálni
mindazt, amit az Úr érte tett! A megvált-
tott embernek ugyanis egy hosszú élet
is rövid, hogy meghálálja megváltását.

A szolgálatban a hűség mellett legalább
olyan súllyal van jelen a felelősség is.
A rossz szolga a felelősséget is lelökte
magáról, amikor elásta a kincset. Hi-

szén a másik két szolga kockáztatott
azzal, hogy dolgozott a rájuk bízott va-
gyonnal. A felelősségük az volt, hogy a
lehető legjobban gazdálkodjanak vele
(erre utal a bibliai szép szóhasználat:
sáfárság). De benne volt a bukás lehe-
tősége is. Azt gondolom viszont, hogy
Isten még azt is szívesebben veszi, ha
valaki egy szolgálatban hibázik, de vál-
lalja érte a felelősséget, mintha kihúzza
magát a szolgálat alól.

A felelősség vállalása nagy kérdés mai
világunkban. A gyülekezeti életünkben
a presbitériumnak, különösen egy eny-
nyire szerteágazó, sokrétű szolgálatot
felvállaló gyülekezetben hihetetlenül
nagy a felelőssége. Van iskolánk, óvo-
dánk, felelősek vagyunk az oktatásért,
a gyermekekért, a szülőkért, a dolgozó-
kért: több száz emberről van szó! Aztán
van egy népes gyülekezetünk, amely-
nek a fiataljaiért sokat kellene tennünk,
az időseket meg kellene becsülnünk, a
derékhatat erősíteni és szolgálatba ál-
lítani. És akkor még a területünkhöz
tartozó lakosokról, az itt élő több ezer
emberről nem is beszéltünk. Van egy
különleges templomunk és részben tu-
lajdonlunk egy hasonlóan különleges
temető. És rengeteg dologról írhatnék
még, akár csak a felelősségi körünkbe
tartozó emberek, feladatok, ingatlanok
és csoportok felsorolásával meg tudnám
tölteni az újságot, ezt túlzás nélkül kijel-
lenhetem.

A hűség és felelősség számomra azt je-
lenti:

- Ha valami az én szolgálatom, meg-
bízást kaptam rá, akkor azért felelős,

vagyis számon kérhető vagyok. Ha számon kérnek (és ez nem csak elszámoltatást jelent, hanem beszámolást is), akkor vállalom a felelősséget tetteimért, hibáimért, azokból igyekszem tanulni (nem pedig megsértődöm).

- Ha elvállaltam egy szolgálatot, akkor azt nem hanyagolom el, nem feledkezem el róla, nem adom ki mindig a kezemből. Ha egy-egy alkalommal nem tudok helyt állni benne, akkor az arra legalkalmasabb személyt keresem, hogy helyettesítsen, mert nekem fontos, hogy ne csak letudva legyen az (mint a rossz szolgálata esetében). Nem a lelkipásztornak adom vissza, hogy csináljon vele, amit akar, de tájékoztatom mindenről, mert ő is felelős vezető. A lelkipásztornal, a gyülekezet vezetésével tudatom terveimet, szándékaimat egy-egy szolgálatra nézve (akár fizikai, akár lelki az) és beleegyezésüket kérem, tanácsaikat megfontolom, esetleges elutasításukat is elfogadom.

- Ha látok feladatot és úgy érzem, hogy Isten rám bízta, ezért hozta elélem, akkor a gyülekezet vezetőségével egyeztetve beleállok és végzem hűségesen.

- Ha látok feladatot és úgy érzem, hogy Isten nem énrám bízta, de fontos lenne vele foglalkozni, akkor keresek embert erre a szolgálatra, igyekszem másokat is bevonni.

- Ha az én szolgálatom növekszik, kiterjed (pl: a templomban és a gyülekezeti terem körül látok ellátandó feladatokat és azok túlnőnek a lehetőségeimen), akkor igyekszem másokat is megnyerni, kitanítani és felelőssé tenni a részfel-

adatban.

- Mindez az aktivitás, szolgálatkészség a gyülekezetvezetés (lelkész, gondnok és presbitérium) tudtával és beleegyezésével kell, hogy történjen. Ugyanis a gyülekezetvezetés, a jövőkép meghatározása Isten útmutatását kérve az ő felelősségük, és lehet, hogy egy-egy szolgálat abban a pillanatban bármennyire jó, az erők szétforgácsolását jelenti, pedig mások a prioritások. Ilyenkor akár egy nagyon jónak tűnő lehetőséget is inkább el kell tolni időben (a missziói munkaterv kereteibe mikor illeszthető be).

A legfontosabb azt a szívünkbe zárnunk, hogy az Úrnak szolgálunk! Minden, amit teszünk, a két jó szolga lelkületével kell végeznünk a legjobb tudásunk, odaadásunk szerint az Úr dicsőségére, hálaából.

„Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon.”

(1Kor 4:1-2)

*Almási Ferenc
vezető lelkipásztor*

Presbiterválasztás 2017

Egyházunk életében, ahogy az ország életében is, nagyon fontos esemény a választás. Egyházi törvényeink szerint hat évre választunk tisztségviselőket, ezért talán nem túlzás azt állítani, hogy ez a néhány hetes választási időszak a következő hat évet fogja meghatározni. A presbitérium elfogadta az öttagú Jelölő és Választási Bizottság összetételét, az pedig tagjai sorából elnököt választott. Az augusztus 20-i délelőtti istentiszteleteken a gyülekezet is megismerhette a bizottság tagjait, akiknek nyilvános fogadalmát

is akkor történt meg. Mire ezt a lapszámot kézbe veszik a testvérek, már lezárult a két-hetes jelölési időszak és a presbitérium várhatóan elfogadta a jelöltek listáját is. Amikor e sorokat írom, szeptember 1-én, még csak reménykedhetünk, hogy áldott és sikeres volt a gyülekezet munkája és látókörünkbe hozta a legalkalmasabb presbiterjelölteket.

Tervünk szerint a szeptember 10-i presbiteri gyűlésen terjeszti a Jelölő Bizottság az új presbitérium tagjaira, illetve a főgondnok személyére szóló javaslatait a szolgálatban lévő presbitérium elé. Ennek lesz feladata a jelölés megvizsgálása, illetve elfogadása, vagyis a jelöltek névsorának, azaz a későbbi szavazólapnak az összeállítása.

Október 1. a végső határidő a jelölt-névsor közzétételére a szószékről és egyéb

módokon (pl. internetes honlapunkon), továbbá annak kihirdetésére, hogy mikor lesz bemutatásuk a gyülekezetben és a választási közgyűlés helyének és napjának első hirdetésére a szószékről. Szándékunk szerint erre az időpontra megjelenik a Deszkaszalkák választási különszáma is, melyben minden jelölt fényképpel és néhány sorban bemutatkozik, valamint szól céljairól, hogy megválasztása esetén presbiterként mit szeretne a gyülekezetért tenni.

A következő vasárnapon, október 8-án lesz a presbiter és főgondnok jelöltek bemutatása a délelőtti istentiszteletek

A VÁLASZTÓI EGYHÁZI
KÖZSÉGI KÖZGYŰLÉS
IDŐPONTJA:
2017. OKTÓBER 15.
10:00

keretében, valamint a választói közgyűlés helyének és idejének második kihirdetése. A választói egyházi közgyűlés napja október 15., mely napon a választásra tekintettel egyetlen istentiszteletet tartunk 10:00 órai kezdettel.

A szavazás az istentisztelet végén, titkosan történik. A szavazólapokat az istentisztelet előtt lehet felvenni a választói névjegyzék alapján. Hogy hány név lesz a lapon, ma még nem tudható, de biztosan több mint a megválasztandó presbiterek és pótpresbiterek együttes száma. Elképzelhető, hogy a főgondnokra is több jelölt lehet. Az ő nevük kétszer fog szerepelni a lapon, hiszen presbiterként is és főgondnokként is lehet rájuk szavazni. A főgondnok csak akkor tekinthető megválasztottnak, ha egyben presbiterre is választották.

A leadott szavazatokat jelöltenként kell

összeszámolni. A presbiterjelöltek közül azokat kell megválasztottnak tekinteni, akik sorrendben a legtöbb szavazatot kapták. A főgondnok esetében azt kell megválasztottnak tekinteni, aki az erre a tisztségre leadott szavazatok több mint felét megkapta. Amennyiben ezt a többséget egyik jelölt sem kapta meg, a legtöbb szavazatot kapott két jelöltre új szavazást kell elrendelni.

Egy ilyen nagy gyülekezetben, mint a miénk is, ahol ráadásul vasárnaponként a két délelőtti istentiszteleti alkalom is megosztja a testvéreket, természetes, hogy minden jelöltet nem ismerhetünk közelebbről. Úgy gondolom, akkor járunk el a legbecsületesebben, ha csak azokra szavazunk, akiket valóban jól ismerünk, meggyőződéssel és tiszta lelkiismerettel bízunk rájuk az egyházközösség ügyeit.

A mi gyülekezetünkben az utóbbi évtizedek gyakorlata szerint főgondnok és egy vagy több gondnok is volt. A megnövekedett feladatok miatt indokolt ez a felállás. A kérdés jogi oldalát vizsgálva azonban látjuk, hogy elnöki (és az ehhez kapcsolódó egyéb) jogosultsággal csak a főgondnok van felruházva. Hiszen az egyházunk minden szintjén, a gyülekezetektől a Zsinatig mindig kéttagú az elnökség: egy egyházi személy (lelkész) és egy nem egyházi (világi) személy. Ez is indokolja, hogy a főgondnok melletti, egy-egy szakterület élére állított gondnokokat (pl. misszió, diakónia, sáfárság stb.) egyre inkább bizottság vezetőiknek hívják, és a presbitérium választja saját tagjai közül.

A választás eredményét a bizottság elnöke azonnal kihirdeti a közgyűlés jelenlévő tagjainak. A tisztújítás vég-eredményét a következő vasárnapi istentiszteleten a szószékről újra ki kell, és ki fogjuk hirdetni.

A választás elleni panasz benyújtására a választás napját követő 15 napon belül van lehetőség, amennyiben e határidőn belül nem érkezik panasz, a választás automatikusan jogerőre emelkedik. A választás eredményének jogerőre emelkedését követően az újonnan megválasztott tisztségviselők esküvel foglalják el szolgálati helyüket. Nem kell esküt tennie annak, akit folytatólagosan ugyanarra a tisztségre választanak meg. Kérjük gyülekezetünk minden tagját, hogy imádságban hordozza a választás ügyét, a választóktól kérjük, hogy éljenek jogukkal és felelősséggel, Istentől elkért elhatározásuk alapján adják le szavazatukat.

*Dr. Benke László
presbiter*

GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

Építészeti fejlesztések iskolánkban és óvodánkban

A tavalyi iskolaudvar rekonstrukció után idén újra komoly fejlesztés vette kezdetét úgy az iskolában, mint az óvodában. A tanév végeztével mindkét helyen megkezdődtek az építési munkálatok. Az iskolában dr. Bianki Dániel építész tervei alapján megújult a konyha, valamint a természettudományos előadók. Az elavult épületszerkezetek megbontása után felmerülő problémák ellenére a kivitelezés sikeresen elkészült, így gyermekeink számára már egy korszerű, jól felszerelt konyhában készül az étel. Az óvoda felújítását jómagam terveztem. A beruházás két ütemben, két év alatt készül majd el, az ovi energetikai korszerűsítése mellett a belső udvar helyén, annak befedése után többfunkciós tornaszoba készül, mely rendezvényterként is funkcionál majd.

A beruházás időbeli és anyagi vonzata miatt idén a külső hőszigetelés és a nyílászárók cseréje valósult meg. Az emelet déli oldala, illetve az udvar felé eső földszinti falak nem kaptak hőszigetelést, hiszen jövőre már belső falként kezdik az új tanévet. Terveink szerint jövőre megújul még a fűtőhálózat, az elektromos rendszer is, gyakorlatilag nem lesz olyan helyiség, amit ne érintene a felújítás. Mivel egy ekkora beruházás nem valósítható meg észrevétlenül, zaj, por és kosz nélkül, ezért kérem a szülőket, legyenek majd megértéssel, hiszen mindannyiunk érdeke, hogy gyermekeink korszerű, jól felszerelt intézményben tölthessék mindennapjaikat.

*Jobbágy Tamás
okl. építészmérnök
gyülekezeti tag*

HÁZUNK TÁJÁN

Hiánypótlás: a Szerkesztőbizottság nevében bocsánatot kérek Guba Péter presbiter testvérünktől, amiért a legutóbbi számból véletlenül kimaradt a tanár-presbiter találkozóról írt beszámolója. A beszámolót hiánypótlás keretében az alábbiakban teljes terjedelemben közöljük.

Jobbágy Péter

Presbiteri beszámoló a tanár-presbiteri találkozóról

Voltaképpen nem éreztem soha szükségét annak, hogy a teremtésről szóló bibliai híradást bizonygassam. Képes voltam elfogadni a leírtakat és nem tulajdonítottam annak jelentőséget, hogy most akkor ez így, vagy úgy történt-e. Vagy elfogadom azt, amit Isten rám bízott és közölt velem, vagy kutakodhatok a természeti törvények alá vetett világ-

ban, ameddig akarok, vagy lehetőségem adatik, a természetfölötti után. A végtelen nem mérhető a végessel. Drága emlékü Szilágyi Pista bácsi a konfirmációi előkészítésem úgy méltatta ezen emberi próbálkozást, mint annak a „bölc” embernek az igyekezetét, aki az óceán partján ülve, egy kávé csészével szeretné kimerni az összes vizet. Vagy, ahogy az ének szövegében szerepel: „*Ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, De a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát.*” (W. Couper Ford.)

Ezeknek ellenére nagy örömmel vettem részt a „tanári - presbiteri” csendes napon, a Jókaiiban.

Az alkalom témaválasztását az adta, hogy nagytiszteletű Kiss Gyula lelkipásztor testvérünk az egyik presbiteri gyűlésen fölvetette, milyen kellemetlen, sőt romboló, hogy az iskolában ő hittan órán szépen tanítja a teremtés történetet, a kedves kollégája természettudományos tantárgyak keretében pedig az evolúciót, mint kizárólagos, tudományosan magyarázható tantételt. Nos, az evolúció és a világmindenség spontán kialakulása, mint magyarázat, sajnos tudományosan alá nem támasztható spekuláció. Tisztességes esetben, mint „egy elmélet a sok közül” lenne tanítható. Erről hallhattunk egy nagyon jól összeállított előadást Szilágyi Imre testvérünktől. Az előadást követően módunk volt kérdéseket föltenni, valamint beszélgetni a tanár testvérekkel, egy kis szendvicsezés mellett.

Szilágyi Imre újszegedi egyháztág, a Biblia Szövetség „teremtés tudomány-

nyal” foglalkozó részlegének egyik meghatározó egyénisége.

Az előadásról sajnos nem készítettem jegyzetet, így azt idézni pontosan nem tudom, ellenben nagy szeretettel citálok a témában megjelent, *Tóth Tibor: A tudósok, akik harcban állnak Istennel* című írásából, mely hasonló gondolatkörben ihletett.

Ha valakinek az érdeklődést sikerült fölkelteni, és szívesen foglalkozna a témával, itt idézek még két web címet, amelyeken hasonló előadásokat tekinthetünk meg:

<https://www.youtube.com/watch?v=FVTIORn39UY>

<https://www.youtube.com/watch?v=NbMIHgmDmGw>

„Fel kell tennünk azt a korántsem magától értetődő kérdését, hogy lehetséges-e egyáltalán az evolúció? Vajon az egész elképzelés összeegyeztethető-e a jelenleg érvényes természeti törvényekkel?

Először is két olyan tudományterületre hívjuk fel a figyelmet, amely eleve kizárja az evolúció lehetőségét.

Az egyik a termodinamika, közelebbről: a termodinamika második főtétele.

A termodinamika első főtétele azt mondja ki, hogy a jelenleg ható természettörvények érvényessége mellett energia nem teremthető és nem semmisíthető meg. Ez a törvény az energia-megmaradás törvényeként is ismert.

A termodinamika második főtétele viszont azt mondja ki, hogy minden magára hagyott rendszer energiája arra törekszik, hogy munkavégzésre egyre kevésbé legyen felhasználható, végül

pedig eljusson a munkavégzésre való felhasználhatatlansághoz. Más szavakkal ez azt jelenti, hogy minden magára hagyott rendszer a termodinamikailag valószínűtlenebb – vagyis rendezettebb – állapotból a termodinamikailag valószínűbb – vagyis rendezetlenebb – állapotba megy át. A fizika szakzsargonját használva azt is mondhatjuk, hogy a magukra hagyott fizikai rendszerek entrópiája (vagyis lefokozódott, munkavégzésre fel nem használható energiája) növekszik. Mindezek alapján három, kulcsfontosságú megállapítás tehető:

- (1) Működő rendszerekben az energia minősége lefokozódik;
- (2) Strukturált rendszerekben a rendezetlenség foka növekszik;
- (3) Programozott rendszerekben az információ fokozatosan elvész.

Az entrópia fogalmát egyszerű példák segítségével szemléltethetjük. Egy ilyen példa: van két egymásba nyíló szobánk, amelyeknek hőmérséklete különböző. Ha kinyitjuk a közöttük lévő ajtót, a két szoba hőmérséklete kiegyenlítődik. Könnyű belátni, hogy a két szoba közötti eredeti hőmérsékletkülönbséget csak pótlólagos energia-bevitellel (például fűtéssel) állíthatjuk vissza.

Jeszenszky Ferenc fizikus barátom kedvenc másik példája: Soha senki nem tapasztalta azt, hogy egy szobahőmérsékletű vödör víz megfagyott és az így felszabaduló energia megforgatta volna a vödröt.

Rá kell arra is mutatnunk, hogy négy különleges feltétel teljesülése esetén a rendszer entrópiája csökken. Ezek a fel-

tételek a következők:

1. A rendszernek nyitottnak kell lennie.
2. A rendszerbe kívülről energiát kell bevinni.

Mielőtt továbbsmennénk, vegyük észre, hogy az 1. és 2. feltételek a mindenkori vizsgált rendszer esetében az entrópia csökkenésének (a rend növekedésének) csak szükséges, de nem elégséges feltételei. Gondoljunk például a hétvégi telkünknön felhalmozott nagy mennyiségű téglára és egyéb építőanyagra. Ez a „rendszer” nyitott, és ha a Nap süti, kívülről hő- és fényenergiát kap. Ennek ellenére a téglák és más építőanyagok nem állnak össze házzá. Ehhez teljesülnie kell két további feltételnek is:

3. Léteznie kell egy működőképes programnak (Ilyen például a ház teljes építési terve és a kivitelező szakemberek felhalmozott, bevethető szaktudása).

4. Léteznie kell, és rendelkezésre kell állnia annak a mechanizmusnak, amely tárolja és átalakítja a bejövő energiát (Például a hőenergiát mechanikai energiává: a mesterséges konstrukciókban a legkülönbözőbb gépezetek alkalmasak erre. Ilyen a növényekben a fotoszintézis, az állatokban pedig a metabolizmus).

Mivel az élő anyagnak az élettelenből való létrejövele entrópiacsökkenést jelent, az élettelen természetben pedig az élő szervezetnek sem programja, sem létrehozó mechanizmusa nem létezik, az evolúció első lépésének megtörténte nem hogy nem bizonyított, hanem az egyik legalapvetőbb fizikai törvény értelmében lehetetlen.

A másik kritikus tudományterület az informatikáé. Azt élő szervezetek legfontosabb tulajdonsága az önreprodukció-képesség, vagyis az, hogy az élő szervezetek önmagukhoz hasonló utódokat hoznak létre. Az utódok létrehozását az öröklődési anyagba beépített genetikai kód szabályozza. A genetikai kód lényege a szellemi természetű információ, amelynek a fizikai anyag csupán a hordozója. A genetikai kódot hordozó anyagnak annyi köze van a kódhoz, mint egy üzenetnek ahhoz a papírhoz és tintához, amelyre és amelylyel írták. Ahogyan a papír és tinta önmagától soha sem hozta volna létre az üzenetet, ugyanúgy az átörökítő anyag sem hozhatta létre önmagában a genetikai kódot. Az információ nem anyag és nem energia, hanem szellemi lényegű, új minőség, amelyet az anyag csupán hordoz, az energia pedig továbbít. Az élettelen anyag nem képes információt létrehozni: információ csak az élő oldalon jelenik meg és elsődleges forrása csak intelligens lény lehet. Élettelen objektumok közötti kölcsönhatás nem hoz létre információt egyik objektum számára sem. Ezért az evolúciónak az az alapfeltevése, hogy a genetikai kód az anyag terméke, tudományosan nem megalapozott. Az informatika tudományával elmélyültebben foglalkozó kutatók közül ezért egyre többen jutnak el annak kijelentéséig, hogy a genetikai kódot csak egy „Intelligens Tervező” hozhatta létre.

A fehérjék aminosav sorrendje az élet szempontjából kiemelt jelentőséggel

bír a tulajdonképpeni végtelen variabilitás miatt. Egy átlagos fehérje kb. 300 aminosavból épül fel. Mind a húszféle aminosav előfordulási lehetőségével számolva ez azt eredményezi, hogy 300 aminosav kapcsolódási sorrendjének 20^{300} (azaz: húsz szorozva önmagával háromszázszor) különféle változat lehetséges. Ez egy felfoghatatlanul nagy szám, pedig vannak több ezer aminosavból álló fehérjeszerkezetek is. Minden egyes fehérjének meghatározott aminosav sorrendje van.

Felhívjuk minden olvasónk figyelmét, hogy egy konkrét aminosav sorrend kialakulásának a véletlennel számított esélye egy 300 aminosavból álló polipeptid esetén 1: 20300 – hoz. Ez úgy van, hogy ha egy 300 aminosavból álló proteinről van szó (ez még a rövidebb fehérjeláncokhoz tartozik), akkor annak az esélye, hogy egyetlen darab aminosav a helyére kerül a hétszázból, 1:20 (egy a húszhoz), vagyis öt százalék. Ha két aminosavnak kell pontosan a helyére kerülnie, akkor nem kétszer annyi, hanem a húsz második hatványa, hússzor húsz, vagyis 1:400 (egy a négyszázhoz) a valószínűség. És így tovább: háromszáz aminosav esetén 1:20300 (egy aránylik a húsz a háromszázadik hatványon-hoz) a valószínűség. Számszakilag: $1:20700 = 1:5,26 \times 10910$.

Az ilyen valószínűségnek a bekövetkezését, amely annyira kicsi, mint 1: 20300–hoz, a matematika 0-nak tekinti. Vagyis végtelen hosszú idő alatt sem várható, hogy magától, a természetben bekövetkezzen az ekkora valószínűség

természetes esemény.

Az evolúció szempontjából ez azért érdekes, mert a képviselői szerint a fehérjeláncok véletlenszerűen alakultak ki. Nem nehéz belátni józan ésszel, és nem kell hozzá magas fokú matematikai végzettség, hogy ha valamiből 20^{300} változat lehetséges, és csak egy a jó, akkor a természetnek hányszor kellene próbálkoznia, a helyes sorrend kialakításához. Gyakorlatilag végtelenszer. Itt ugyanis az adott 300 aminosavról beszélve arról van szó, hogy 20300 esetből mindössze egyetlen alkalommal jön létre egy 300 aminosavból álló fehérjelánc úgy, hogy az az élet építőköve lehessen. És ehhez még azt is tudnunk kell, hogy egyetlen aminosav eltérése is megváltoztatja a fehérje térszerkezetét, működését, vagy működésképtelenné is teheti.

Ha már a valószínűségnél tartunk, hozzá kell vennünk a fentebb említett kémiai kötéstípust, azaz, hogy a peptidkötés is szükséges: ez 300 aminosav egymással kombinálódása esetén azt jelenti, hogy az esély a megfelelő kötésre egy fehérjénél a természetben 1: 2299. Ez már önmagában is felfoghatatlanul kicsi szám, pláne összeszorozva azzal a valószínűséggel, amit a megfelelő aminosav sorrend ad. Vagyis 2299×20300 esetre van szükség, hogy egy alkalommal kialakuljon a kívánt eredmény irányítatlan folyamatként.

Ezzel a biomatematikai lépéssel igazoltuk, hogy véletlenül nem képes a természetben kialakulni fehérjelánc, csak egy Intelligencia által, aki eltervezte és megalkotta.

Amennyiben ugyanis rendelkezésre állna a megfelelő sorrendben, peptidkötéssel egymáshoz kapcsolódó húszféle aminosav, akkor sem képezi feltétlenül az élet kialakulásához és működéséhez megfelelő fehérjeláncot, csak ha minden egyes aminosav úgynevezett balkezes asszimetriát mutat.

Az aminosavak két térbeli szerkezetet vehetnek fel, amelyek tükörképi párijai egymásnak csakúgy, mint a jobb és bal kezünk. A biomolekulák közül a fehérjéket csak balkezes aminosavak alkotják. Ezt a jelenséget hívjuk biológiai homokiralitásnak. A természetes α -aminosavoknak két lehetséges térbeli konfigurációja létezik az aszimmetrikus szénatom körül.

Mivel a tükörképi párok valamilyen akirális közegben vizsgált fizikai és kémiai tulajdonsága megegyezik, a biológiai homokiralitás nem magától értetődő jelenség.

Már a XIX. században megsejtették, hogy a balkezes asszimetria általában az élet jelenlétéről tanúskodik. Az evolucionisták ezt nem tudják megmagyarázni, és nem is fogják soha. A homokiralitás és az élet eredetét közös ponton kell keresnünk, és ez nem más, mint a teremtés. A genetikai kód ugyanis nem terjed ki az aminosav-építőelemek kiralitására, tehát feltételezi a térbeliség állandóságát. Ez szerfelett érdekes, mert a véletlen nem azt indokolná, hogy az egyébként azonos tulajdonságokkal bíró molekulák közül csak balkezes asszimetriájú legyen az élő szervezetekben. Ha a körülmények véletlenül ala-

kították volna is ki a polipeptidláncot, semmi indoka nem lett volna a véletlennek arra, hogy a jobbkezes asszimetriát mellőzze. Mégpedig azért nem, mert a balkezes és a jobbkezes molekula minden tulajdonsága azonos! Itt csak egy értelemmel bíró Valaki előre eltervezett művét kell felfedeznünk. Mivel sem a véletlen, sem bármilyen más természetes mechanizmus nem képes különbséget tenni a két térszerkezet között.

A balkezes asszimetriájú aminosavak kiválasztása már a riboszomális fehérjeszintézis magasabb szintjén történik. A jobbkezes aminosavak véletlen sorrendű beépülése a fehérjékbe a funkcióért felelős jól definiált térszerkezetek hiányát eredményezné, ami kizárja az életet. Ha egyetlen jobbkezes aminosavat találnánk a fehérjeláncban, az élet szempontjából használhatatlan selejt lenne. Érdekes, hogy az evolúciót népszerűsítő könyvek legtöbbször „elfelejtik” megemlíteni a balkezes asszimétriakérdését. Véleményünk szerint azért, mert semmilyen más magyarázat nem adható erre a természetes módon megmagyarázhatatlan jelenségre, mint a teremtés. Ahol mégis olvasható az élet keletkezése kapcsán, ott megmagyarázhatatlan, de egyben lényegtelen jelenségnek titulálják az asszimétriakérdését. Pedig ha valami nem lehet az evolúció által oly sokat emlegetett véletlen műve, akkor ez a balkezesség az! A balkezes asszimétriá előfordulási esélye 50 százalék, azaz a 300 aminosav esetén a bekövetkezési esély ismét 1:2299. Az így felgyülemlő való-

színűtlenségben már olyan csillagászati méretű számok aránylanak az egyhez, hogy a felírt aránypár második tagja magasabb lesz, mint az egész univerzumban megbecsült, tömeggel rendelkező elemi részecskék (proton, neutron, elektron) összessége. Ezek már az elképzelhetlennél is elképzelhetetlenül nagyobb számok. (2299 x 2299 x 20300)

Hogy milyen gyakori egy aminosav lét-rehozására a természet próbálkozása, nem tudhatjuk, de ha 5 milliárd éve, és másodpercenként milliárdszor kísérelte meg, akkor is még csak 1024, azaz 1.000.000.000.000.000.000.000 (egy quadrillió) lehetősége volt. Ez pedig édeskevés ahhoz, hogy felfogható töredéke legyen annak a bizonyosságnak, ami az aminosav sorrendből, a peptidkötésből és a balkezes asszimétriából adódik.”

*Guba Péter
presbíter*

Ifis- és konfirmandus tábor

Június 19-23 között töltöttünk együtt pár nagyon izgalmas napot Perén az idén konfirmáltak-, illetve az ifisek egy részével. Az idei tábor témájául az Isten- és önismeretet neveztük meg. A hétfői napunk még leginkább a megérkezéssel és az ismerkedéssel telt, a következő négy napon azonban a négy személyiségstípus (szangvinikus, melanholikus, kolerikus, flegmatikus) alapján jártuk végig, hogy különbözőségünkben

is Isten hogyan tud minket használni, hogyan vagyunk értékesek neki. Minden alkalommal végigjártuk az adott személyiségtípus erősségeit, illetve gyengéit, végiggondoltuk, hogy milyen lehet ő Isten kezében, mi történik, ha keresztyénné lesz, aztán pedig rátekinítettünk egy bibliai szereplőre és a felsorolt jellemzőkön keresztül végigjártuk az életét, különös tekintettel arra, hogy Isten hogyan formálta a személyiségét. A napokat áhítattal indítottuk és áhítattal zártuk. A köztes időkben rengeteget játszottunk, nem fogytunk ki a jégtörő, bizalomépítő, csapatépítő, problémamegoldó, kommunikációs játékokból. A szolgálatokat felváltva végeztük, Almási Ferenc nagytiszteletű úr, felesége Almásiné Tar Gabriella, Kiss Gyula, Hártó Ákos, jómagam, illetve Tóth Tamás lelkipásztor személyében vendég-előadóink is volt.

Én személyesen kicsit félttem attól, hogy lehet-e jó egy ifjúsági tábor 9 fővel (a szolgálattelvőket nem számítva)? Jól fogják magukat érezni? Lehetséges, hogy magukban úgy zárják majd: megérte? Sokat imádkoztunk ezért a táborért. Most pedig nagyon nagy örömmel

tehetek bizonyosságot arról, hogy Isten mindvégig velünk volt, lelke által közöttünk járt és megáldott minket. Neki nem az számít, hogy hányan gyűlünk össze, hanem hogy Őérte tesszük ezt. A hét végén többen jelezték a konfirmáltak közül, hogy szeretnének csatlakozni az ifihez. Istennek legyen érte hála! Hordozzuk, testvérek imádságban az ifjúsági munkát, mert „*nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének*” (Jak 5,16)

*Harangozó Dóra
gyakornok*

LEGYÉL TE IS REFORMÁTOR!

Idén június 19-23. között rendeztük meg gyülekezetünk nyári napközis táborát Jókai iskolánk főépületében. Csúcsot döntöttünk, már ami a jelentkező gyermekek létszámát illeti. Még soha nem volt ilyen nagy az érdeklődés, mint most. Hála az Úrnak, 47 kisgyermek vett részt a táborban, akiknek napi háromszori étkezést biztosítottunk. A Titusz Hitéleti Alapítványtól szereztük be a hét anyagát és szövegkönyvét, melynek címe ez volt: „Legyél te is reformá-

konfirmandus tábor

tor!” Mi is kapcsolódni szerettünk volna a Reformáció 500 éves évfordulójához. Minden reggel rövid megbeszéléssel és áhítattal kezdődött a napi program. A gyerekek nagy létszáma szükségessé tette, hogy a délelőtti bibliai tanításokat két csoportban mondjuk el nekik. A reformáció öt alapelve közül négygel ismertettük meg a résztvevőket: Egyedül a Szentírás!; Egyedül Krisztus!; Egyedül hit által!; Egyedül kegyelemből!. Természetesen minden egyes alapelvhez tartozott egy-egy bibliai történet is: Az etióp kincstárnok; Jézus megdicsőülése; A kapernaumi százados; A tékozló fiú. A történethez kapcsolódóan aranymondásokat és énekeket is tanultunk. Közben több játék és versenyfeladat is színesítette a programot. A kötelező programok között többször is kimentünk az iskola udvarára, ahol a gyerekek kötetlenül játszhattak egymással.

Délutánonként különböző szervezett szabadidős foglalkozásokon vehettek részt a kicsik. Többféle kézműves foglalkozás, sportversenyek, sor- és váltóverseny, játék logikai- és táblajátékokkal töltötték ki a délutánokat. A tábor második napján a Csanyikban kirándultunk,

az Északerdő ZRT. erdei iskolájában tettünk egész napos látogatást. A nagy meleg ellenére a gyerekek nagyon élvezték a foglalkozásokat. Rövid túrát tettünk a környező erdőben, ismerkedhettek az íjászkodással, kézműveskedhettek, megtekinthettek egy érdekes kiállítást az erdő állatvilágáról. Fáradtan, de élményekkel és ismeretekkel gazdagodva térhettünk haza a nap végén.

Hálát adok az Úrnak a gyerekekért, akik eljöttek, és részt vettek táborunkban. És hálát adok a munkatársaimért is, akik időt és energiát nem kímélve szolgáltak a kicsinyek között. Köszönöm a lelkészeknek a gyermekek tanításában való segítséget, a résztvevő gyülekezeti tagoknak az étkeztetésben való szolgálatot, a közösségi szolgálatot teljesítő fiataloknak a kicsik felügyeletében nyújtott segítséget. Köszönöm az iskola vezetésének, hogy idén is helyet adtak táborunknak, és mindenben készségesek voltak a szervezés idején. Úgy gondolom, az Úr megáldotta terveinket és munkánkat. A gyermekek új ismereteket szerezhettek, hitükben növekedhettek, és sok élményben lehetett részük. Soli Deo Glória!

nyári napközis táborunk

Terveink szerint jövő nyáron ismét megrendezzük majd – immár hagyományosnak mondható - gyülekezeti nyári napközis táborunkat.

*Plaszko Zoltán
hitoktató*

Beszámoló a 2017. augusztus 5-6.-i gyülekezeti kirándulásról

Augusztus 4-én, egy kánikulai szombat reggel népes csapat gyülekezett a református iskola parkolójában. A tetemvári egyházközség mindenre elszánt tagjai indultak Hernád-völgyi útjukra.

Köztük volt a beszámoló írója is; mint a gyülekezet vendége másodszer vettem részt a közösség kirándulásán. Hadd mutakozzam be: Varga István József dunakeszi presbiter vagyok, a MRPSz Északpesti területi alelnöke, Guba Péter presbiter úr barátja és vendége.

A kisbusszal és több személyautóval induló csapat első állomása Göncruszka volt. Itt a beosztott lelkipásztor bemutatatta nekünk a gyülekezeti termet, mely egyben a helyi méztermelés központja is. Röviden beszélt a gyülekezeti életéről, a misszióról, küzdelmeikről és

mindezek által a közösség és a település felvirágoztatásáról. Méz kóstolás és vásárlás után átmentünk az általános iskolába, mely az állami oktatás megszüntetése után mint református iskola nyitotta meg kapuit. Barátságos termeket, gyermek-közeli épület-belsőt valósítottak meg lelkészek, pedagógusok.

Innen Vizsolyra vezetett az út, miközben nem győztünk ámulni a Zempléni táj szépségében. Vizsolyon először a Méz Múzeumba látogattunk, ahol a kötelező kóstolás-vásárlás után bemutatták nekünk a méhek életét, a méztermelés szakaszait és a vállalkozás egyéb területeit, céljait. A környéken gyakran találkozhattunk a Biblia 56, mézzel kapcsolatos idézetének egyikével mint például az egyik legismertebb: „*Egyél, fiam, mézet, mert jó; és a színméz édes a te inyednek.*” (Péld 24:13)

A nagy melegben kezdtük meg a magyar nyelvű biblia szülőhelyének felfedezését: a vizsolyi templomot és a figyelemre méltó látogatóközpont, a „Református Betlehem” megtekintését. Idegenvezetőnk bemutatatta az Árpád-kori templom védett freskóit és az 1590-ben nyomtatott magyar nyelvű, teljes

gyülekezeti kirándulás

Biblia egyik első kiadású példányát. Maga a templom már a 16. század második felében a reformátusoké volt. A 2015-ben megnyitott Mantskovit Bálint Nyomatástörténeti Múzeum bemutatja a kor nyomtatási technikáját, a könyvnyomtatás helyzetét a 16-17. századi Magyarországon. Egy elszánt testvér pedig gyakorlatban is kipróbálhatta a korabeli nyomtatás folyamatát. Végül a 2013-ban átadott Bibliás Könyvesház gazdag kínálatából lehetett vásárolni, illetve az időközben megérkezett lelkipásztorral beszélgetni.

Az idő előrehaladta és a meleg idő áldásai miatt elmaradt a boldogkői vár látogatás, így előbb érkezünk meg a perei szálláshelyre. Rögvest lecsőkészítésbe kezdett a gyülekezet minden tagja, majd, amikor már az üstben készült a vacsora, áhítaton vettünk részt, melyet Schwanczer Pál testvérünk vezetett és ezt imaközösséggel zártuk.

Utána vacsora, beszélgetés és séta következett. Megnéztük a frissen felújított perei református templomot, a kastélyönkormányzat épületét és a perei éjszakai élet kihívásainak próbáltunk - dicséretes sikerrel - ellenállni. Az utolsó beszélgető társaság éjfél felé feküdt le a csendes nyári éjszakában.

Az ébresztő a szokásos női csevejből, edényzörgésből és friss kávéillatból állt össze. Ki-ki megreggelizett az otthoni maradékból vagy a lecsóból, majd az újonnan érkezettekkel – köztük Almási Ferenc lelkipásztorral – együtt reggeli áhítatot tartottunk.

A csapat elindult Kassa felé, hogy a

helyi magyar református testvérekkel együtt istentiszteleten vegyen részt. Némi késéssel ugyan, de nagytiszteletű Almási Ferenc lelkipásztor megkezdte az istentiszteletet és mind a felvidéki, mind a csonkaországi testvérek értékes gondolatokat, igéket vihettek haza magukkal. A gyülekezet belvárosi épületének udvarán beszélgettünk egy keveset, majd az erre vállalkozó családok két-három vendéget elvittek otthonukba ebédelni.

Kevés volt a két óra az ismerkedésre, beszélgetésekre, de nagy öröm volt betekinteni egy-egy felvidéki magyar család életébe. Mi a kassai lakótelepen élő Urbán Sámuelhez, feleségéhez, Ingéhez és két nagy fiúhoz voltunk hivatalosak. Sámuel közgazdász, Inge tanárnő. A nagypapa pedig vadász, így vaddisznó szüzérméssel kellett „beérnünk” és egyéb finomságokkal.

A vendéglátás és a hosszas búcsúzkodás miatt már délutánba hajlott az idő, így nem tudtunk részt venni a kassai városnézésen. Sokan már voltak ott, a többiek pedig biztos, hogy újra ellátogatnak e nemes, ősi magyar városba.

A Hernádon újra át-átkelve rövid kitérőt tettünk Perére, ki-ki átszállt autójába és fél hatra már Miskolcon voltunk. Engem a testvérek elvittek a pályaudvarra és Istennek hála, percre pontosan elértem a pesti vonatot, így tíz óra előtt már otthon voltam Dunakeszin. Áadtam lelkipásztoraimnak, a testvéreknek a miskolciak üdvözlétét; a kedves vendéglátást, a testvéri közösséget pedig most köszönöm meg mindannyiótoknak:

köszönöm! Jövőre – vagy előbb – találkozzunk! Isten áldása legyen a testvérek szolgálatán, életén és az egész gyülekezeten!

Varga István József

Idén vettem részt másodszorra gyülekezetünk szokásos évi kirándulásán. A tavalyi kiránduláson szerzett jó élmények és tudatos törekvésem a kapcsolatépítésre, mások megismerésére sarkalltak leginkább arra, hogy részt vegyek az idein is. Tavaly is és idén is én voltam a legfiatalabb a kirándulók között –korban messze elmaradva a többiektől-, mégis nagyon jól éreztem magam. Itt megragadom az alkalmat, hogy bátorítsam a fiatalokat, akiket az tart vissza, hogy a résztvevők tőlük zömmel idősebbek, hogy vegyenek részt ezeken a kirándulásokon! Úgy lesz ott fiatalság, ha valakik elkezdenek járni és másokat hívogatni.

A látnivalók mellett három dolgot szeretnék itt kiemelni, amik miatt úgy gondolom, hogy ismét érdemes volt eljönni: Alkalmam nyílt másokat megismerni, többekkel is kötetlenül tudtam beszélgetni. Különösen szívesen emlékszem vissza a szombat estére, egy sör melletti tényleg személyes, közvetlen hangulatú beszélgetésre.

Megmaradt bennem az áhítat utáni közös imádság. Ebben az imaközösségben majdnem mindenki hangosan, a saját szavaival imádkozott. Szerettem hallgatni az egyszerű, saját szavakkal mondott imádságokat. Jó lenne ezt többször is gyakorolni.

Külön emlék marad számomra a kaszai vendéglátóinknál eltöltött pár óra. Örömmel emlékszem vissza a búcsúzásra, ahol saját szavaimmal köszönhettem meg Istennek vendéglátásukat és kérhettem áldást az életükre. Remélem ők is szívesen emlékeznek ránk.

*Jobbágy Dávid
gyülekezeti tag*

Mivel a tavalyi gyülekezeti kirándulásról jó emlékeim maradtak, az idén - az extrém meleg és a becsípődött derekam ellenére is - vártam a hétvégét. Nem mesélem el a teljes kirándulást kronologikusan, csak két élményemet emelem ki. A szombat reggeli gyülekezéskor megint szembesültem azzal, hogy mennyi új arc van a saját gyülekezetemben! Szerencsére az én autómbe is jutott két „ismeretlen ember”, akik mellett korábban simán elmentem volna az utcán. Az autótak közben beszélgettünk, kicsit megismertük egymást, még gyógyszert is kaptam a derekamra :). Jó hangulat alakult. Azóta, ha találkozunk a templomból kifelé jövet, már örömmel üdvözljük egymást és nem megyünk el csak úgy egymás mellett.

Meglátogattuk a Göncruszkai Református Gyülekezetet is. A kicsi faluban - 680 lakosa van összesen - szépen felújított református parókia, fa játszóház, felújított gyülekezeti terem várt ránk. A kis református gyülekezet még egy általános iskolát is fenn tud tartani! Hogy csinálják ezt?

A csoda egyik kulcsa, hogy a gyüleke-

zetnek van egy méhészete. Öregek-fiatlok, tagok és nem tagok együtt végzik a teendőket, nagyrészt társadalmi munkában. A mézből származó haszon pedig a gyülekezeté.

A bevétel mellett azonban további járulékos haszna is van a közös munkának. A kapcsolatok, a jó beszélgetések, a bizalom, a csapat szinte magától épül. Vannak, akik templomba (még) ugyan nem is járnak, de pergetésre, csomagolásra szívesen becsatlakoznak.

Olyannyira kedveltek ezek a közös programok, hogy a legutóbbi gyülekezeti kérdőív eredménye szerint a többség nemhogy túlterheltnék éreznék ma-

gát, hanem akár még több közösségi munkában is szívesen benne lenne!

A göncruszkai példa szépen mutatja, hogy az embereknek milyen nagy igénye van a természetes közösségre, az értelmes közös munkára, és a közös sikerekre. Összességében idén is nagyon jól éreztem magam mindkét napon! Rácsodálkoztam, hogy száz kilométeren belül is mennyi szép látnivaló van.

Új embereket ismeretem meg, és a régebbi ismerősökkel pedig erősödött a kapcsolatunk.

*Kalydy Zoltán
gyülekezeti tag*

BIZONYSÁGTÉTEL

Pányoki tábor

Idén júliusban részt vettem egy táborban Pányokon, édesapám szülőfalujában. Ez egy felekezeti, többnyire baptista szervezésű alkalom volt. A táborokat rendező közösség, a Testvéri Szövetség, egész nyáron szervez különféle heteket (családos, ifjúsági, csendeshét). Testvéreimmel kiskorunktól fogva gyakran megfordultunk ezekben.

A tábor célközönsége a 18-30 éves korosztály, a csoportok többnyire életkor szerint alakultak. A tábori rend a következő volt:

Reggel gondolatébresztő beszélgetés 9:00-tól. Ekkor a különböző témákért felelős személyek az egész tábor előtt kezdeményeztek egymás között egy rövid beszélgetést, amihez később bárki csatlakozhatott. A megkezdett témát

a 10-től ~12-ig tartó csoportos beszélgetéseken veséztük ki. Ezután ebéd és szabadfoglalkozás (pihenő, sport stb.) estig, 20:00-tól igehirdetés, bizonyosságtételek, éneklés. Ezek után mindig voltak kötetlen beszélgetések kisebb csoportokban vagy párokban.

A hét témái kapcsolódtak az ilyen korú (egyetemre kerülő vagy azt végző, esetleg már munkába állt) hívő fiatalok életéhez. A teljesség igénye nélkül: Kit és miben kövessék?-Meglátásaiban? Önálló-sodásban? Identitásomban? Megtérésben? Házasságban? Szolgálatban? Kudarckezelésben? Érdekérvényesítésben? Egyik este arról volt szó, hogy találjuk meg a feladatunkat a környezetünkben (családban, barátok között, gyülekezetben). Konkrét példákat is hoztak fel arra, hogy itt nem feltétlenül valami nagy dologra kell gondolni, hanem keressük

Istent ilyen kérdésekkel: Kit hívjak ma fel? Kinek írjak egy emailt? Kivel találkozok? Hogy tudnék kapcsolatokat építeni a környezetemben vagy a gyülekezetben? Kinek tudok segíteni? Kit tudok meglátogatni?

Számomra a „Kit hívjak fel?; Kinek írjak emailt?; Hogyan tudok kapcsolatot építeni...? kérdések voltak a legmeghatározóbbak. Az évben kezdtem el a gyülekezetben is felnőtt módjára nézni a dolgokat, vagyis keresni azt, hogy mi az én feladatom. Így kezdtem el egy kicsit belelátni a műszaki feladatokba, és így kezdtem komolyan és rendszeresen imádkozni a gyülekezetünkért. A másokkal való tudatos törődés, a kapcsolatépítés hívó és nem hívó ismerőseimmel viszont csak az utóbbi 2-3 hónapban

kezdett érlelődni bennem. Ezen a héten erre bátorítást, útmutatást kaptam. Most fontos helyet kap ez nálam. Azt, hogy mit csináljak, ki felé nyissak, nem úgy tudom meg, hogy valahogy kizsonglörködöm a Bibliából vagy pedig valami természetfeletti módon kapok kijelentést, hanem sokszor csak érzem Isten indítását, hogy kit keressek fel. Olyan is van viszont, hogy egyszerűen csak az értelmemmel keresem a lehetőséget és azon is van áldás.

Kérjünk először készséges szívet Istentől! Utána a szolgálat megtalálása nem lesz probléma.

*Jobbágy Dávid
gyülekezeti tag*

KAZUÁLIS ALKALMAINK

KERESZTELESEK:

Pásztor Nóra, Terenyi Noé, Sándor Márk Bálint, Remenyik Zoltán Abel, Szabó Zsófi, Szomorú Lilla Hanna, Molnár Gábor, Kovács Hédi Gyöngyvirág, Kovács Olivia, Kovács Lilla, Kerényi Dóra, Budai Lilla Orsolya, Vizer Rozi, Molnár Gábor

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

*Péntek Csaba – Lee Hoay Chin
Györfi Gergely – Tavasz Zsuzsanna
Vigh János – Takács Mária
Nagy Ádám – Felső Anita
Vass István Róbert – Molnár Alexandra
Gáspár Máté – Farkas Fanni
Kavasánszki Gábor – Nagy Bernadett
Kádár Sándor – Vasas Edina*

Szederkényi László – Bíró Melinda

*Hám Zsolt – Dr. Fodor Emese
Galli Péter – Kamenyiczki Nóra*

TEMETÉSEK:

Süveg Mária Magdolna, Schmotzer Tamás, Vaszil Mária, Orosz Lajosné Kovács Gizella, Pogány Lajosné Tóth Anna, Filep Mária, Gelle Istvánné Elek Erzsébet

BÚCSÚZTATÁS:

Varga Gyula, Szász Károly, Iglai Ferenc József

összeállította:

*Bodáné Falucskai Ilona
beosztott lelkipásztor*

*Felelős szerkesztő: Almási Ferenc
A szerkesztőbizottság tagjai:
Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás
Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik*